Wulf Sörensen

Η Φωνή των Προγόνων

2η έκδοση στα Ελληνικά

Τίτλος πρωτοτύπου:
Die Stimme der Ahnen. Eine Dichtung

Τυπώθηκε για πρώτη φορά το 1933, στο Ντίσελντορφ, από τον εκδοτικό οίκο Nordland-Verlag, ενώ ακολούθησαν τακτικές επανεκδόσεις μέχρι και το έτος 1944. Η παρούσα έκδοση βασίστηκε, κατά κύριο λόγο, σε εκείνη του 1937, και γίνεται αποκλειστικά για να καλύψει το βιβλιογραφικό και ιστορικό κενό σχετικά με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία (1933-1945).

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Η Φωνή των Προγόνων

ένα ποιητικό έργο του

Wulf Sörensen

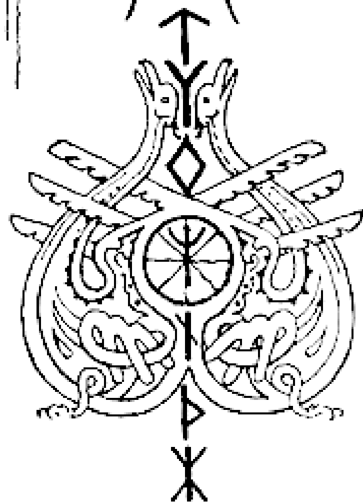
Μετάφραση – Επιμέλεια:

Βασίλειος Τραγάρας

Kukneion Asma

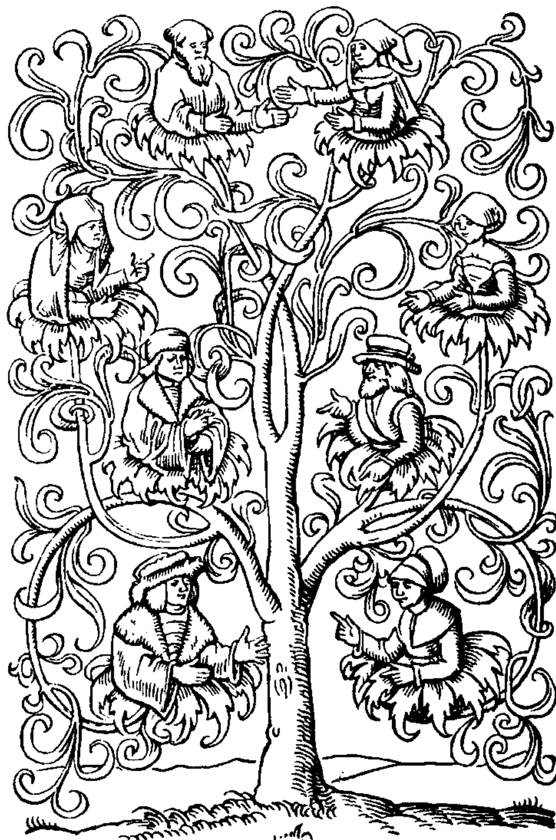
Die Stimme der Ahnen

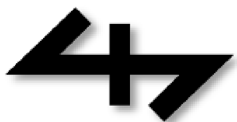
Wulf Sörensen

Nordland-Verlag.

Το εξώφυλλο της έκδοσης του 1935.

Το εξώφυλλο της έκδοσης του 1937.

Εκεί, επάνω στον τοίχο, κρέμονται ενενήντα-έξι μικρές πλακέτες με επίχρυσες, οβάλ κορνίζες. Είναι πολύ λιγότερες απ’ όσες θα έπρεπε να βρίσκονται εκεί. Όλες οι κορνίζες των επάνω σειρών αναγράφουν μονάχα ένα όνομα, με κανα-δυό ημερομηνίες, επάνω σε ένα λευκό χαρτί.

Οι χαμηλές σειρές, όμως, είναι ζωντανές. Τα πορτραίτα ξεκινούν από τους χρόνους του Τριακονταετούς Πολέμου. Είναι άριστοι, μικροί πίνακες, οι οποίοι έχουν ζωγραφιστεί προσεκτικά με πινέλο, επάνω στον ελεφαντόδοντο, ο οποίος έχει, με τον καιρό, κιτρινίσει. Μα κάποιος μπορεί εύκολα να αναλογιστεί τη δυσκολία που αντιμετώπισε ο καλλιτέχνης για να συλλάβει αυτά τα πολύ αυστηρά, μα υπερήφανα χαρακτηριστικά, με το απαλό πινέλο από τρίχα κουναβιού. Οι λευκοί, ανάστατοι γιακάδες, οι δαντέλες, τα φουσκωτά μανίκια και τα ζαμπό στους «κυρίους», αποδίδουν μια επιπόλαιη εντύπωση σε αυτά εδώ τα πορτραίτα, που χρονολογούνται από τις αρχές του 18^{ου} αιώνα. «Κυρίες»; «Κύριοι»; Ούτε καν! Παρά το βελούδο και το μετάξι, δεν

υπάρχει κάποια «κυρία», ούτε κάποιος «κύριος» ανάμεσά τους.

Είναι όλοι τους άνδρες και γυναίκες – και αυτό σημαίνει πολλά περισσότερα από τον «κύριο» του σήμερα. Διότι εκείνοι επάνω στον τοίχο, ζουν ξανά μέσα από τα πορτραίτα τους – είναι ελεύθεροι! Εδώ καταντήσαμε, να εξορίζουμε τους προγόνους μας σε πίνακες επάνω στον τοίχο ή, ακόμη, σε δημογραφικές στατιστικές, παρέχοντας σε εκείνους μια αμυδρή παρουσία στη θολή μας μνήμη. Τι είπα; «Προγόνους μας»;

Οι άνθρωποι, σήμερα, δεν γνωρίζουν ούτε καν τις ημερομηνίες γέννησης και θανάτου των ίδιων τους των γονέων. Κάπου είναι, βέβαια, γραμμένα. Είναι θαύμα να γνωρίζει κάποιος έστω και λίγα για τον παππού του, για να μη μιλήσω για τον προπάππο του. Όσο για τον προ-προπάππο του, δεν τον σκέφτεται καθόλου, είναι λες και δεν υπήρξε ποτέ.

Παλιότερα – πολύ παλιότερα – τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Εκείνον τον καιρό, ο άνδρας ζούσε ακόμη με τον λόγο του, προτού οι λέξεις γίνουν εμπόρευμα, χρήσιμες να επινοούν ψέματα. Τότε, δεν χρειαζόταν κάποιος να σημειώσει ή να καταγράψει τους προγόνους του.

Ήταν ένας καιρός κατά τον οποίο η ζωντανή ροή του Αίματος από τον πατέρα στον υιό, από τον πατέρα στον παππού, στον προπάππο και στον προ-προπάππο, δεν είχε ακόμη χυθεί. Αυτή η ροή δεν είχε ακόμη βυθιστεί, όπως έχει

σήμερα, τόσο βαθιά κάτω από τις ξένες πνευματικές και ψυχικές αξίες. Τόσο βαθιά, που οι περισσότεροι εξ ημών δεν μπορούμε να ακούσουμε το θρόισμά της, ακόμη και την πιο σιωπηλή ώρα. Κάποτε, μέσα στις καρδιές των ζωντανών, κατοικούσε ολόκληρο το παρελθόν. Και από αυτό το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον εγείρονταν προς τα άνω, σαν τα δυνατά κλαριά ενός υγιούς δένδρου. Μα έτσι όπως αυτός ο θαυμάσιος κόσμος του Θεού δαιμονοποιούνταν, έτσι όπως γινόταν μάταιος και άθλιος, το παρελθόν κατέληξε να γίνει μύθος, και αυτός ο μύθος, μια ιστορία για παιδιά.

Και σήμερα;

Χλευάζουν τα παραμύθια του λαού μας. Ούτε καν τα καταλαβαίνουν. Ωστόσο, αυτό που παραμένει σε μας από το «μια φορά κι έναν καιρό» των παραμυθιών μας, υπηρετεί σαν μια ανάμνηση, σαν ένα δάχτυλο που μας δείχνει τον δρόμο προς τα πίσω, προς τις χιλιετίες του τρανού μας παρελθόντος.

Πιστεύεις ότι το παρελθόν και τα πεπερασμένα είναι άχρηστα;

Ανοησίες!

Ο άνδρας που έχει μέσα στην καρδιά του το «μια φορά κι έναν καιρό» της Φυλής του, δυστυχώς, δεν είναι πια αφυπνισμένος – δεν έχει κάποιο μέλλον που να ανήκει πραγματικά σε εκείνον.

Πόσο επίκαιρη θα έμοιαζε η εμφάνιση ενός ανδρός που θα μας δίδασκε, εκ νέου, τη σημασία των παραμυθιών μας, που θα μας έδειχνε ότι ο Αγώνας μας για την ελευθερία της γης που μας γέννησε, υπήρξε, επίσης, ο Αγώνας των προγόνων μας εκατό και χίλια χρόνια πριν.

Γνωρίζεις πως όταν διαβάζεις για τη Χιονάτη και την κακιά βασίλισσα, τα βουνά, που διέσχιζε κάθε φορά η τελευταία για να σκοτώσει τη Χιονάτη, ήταν οι Άλπεις; Ότι ερχόταν από τη «Ρώμη», από τον θανάσιμο εχθρό κάθε τι νορδικού; Σκέψου την καθημερινή ερώτηση της βασίλισσας:

«Καθρέφτη, καθρεφτάκι, στον τοίχο επάνω τώρα:
Ποια είναι η ωραιότερη, σ' ολόκληρη τη χώρα;» [1]

Κι ενώ σκέφτεσαι αυτά τα λόγια, σκέψου παράλληλα τη Ρώμη, η οποία δεν μπορούσε να αναπαυθεί αν δεν είχε εξολοθρευτεί πρώτα κάθε τι νορδικό, κάθε τι φωτεινό και χαρμόσυνο, ώστε να παραμείνει μόνο το ζόφος – το σκοτάδι: *ή αλλιώς*, εκείνη η βασίλισσα του παραμυθιού. Ώστε να είναι μόνο εκείνη η «ωραιότερη, σ' ολόκληρη τη χώρα»· διότι κάθε τι λευκό θα είχε, προηγουμένως, πεθάνει.

[1] Σ.τ.Μτφ.: *«Spieglein, Spieglein an der Wand, Wer ist die Schönste im ganzen Land?»*

Αυτό που ήλθε «πέρα από τα βουνά», δεν ανεχόταν και δεν δεχόταν κανέναν άλλον. Όλα έπρεπε να γονατίσουν μπροστά του και να φιλήσουν τα πόδια του.–

Όταν η βασίλισσα φτάνει από τις Άλπεις για πρώτη φορά, μεταμφιεσμένη σε μια γυρολόγο από μια μακρινή χώρα, προσφέρει στη Χιονάτη έναν μαγεμένο κορσέ – ήταν μαγεμένος, διότι ήταν ξένος. Έπειτα, εκείνη τραβάει τα κορδόνια τόσο σφιχτά, που η Χιονάτη λιποθυμάει και πέφτει: *ή αλλιώς*, οι απεσταλμένοι της Ρώμης δένουν το Νορδικό Πνεύμα σε ασφυκτικά δεσμά ξένων αντιλήψεων και απατηλών λέξεων.

Μα το θανάσιμο σχέδιο της βασίλισσας δεν πετυχαίνει. Οι νάνοι – τα καλά πνεύματα του λαού – έρχονται και σώζουν τη Χιονάτη: *ή αλλιώς*, οι Φρίσιοι συντρίβουν τους Ρωμαίους απεσταλμένους που προσπαθούν να σπάσουν το σθένος του λαού μας με τα μίζερα δόγματα και με τη δουλοπρεπή νοοτροπία τους. Για περίπου χίλια χρόνια, τα Γερμανικά Φύλα εναντιώθηκαν στο δηλητήριο του Σινά, που σταδιακά ρύπανε το Αίμα τους. Και όταν η ματαιόδοξη βασίλισσα ρωτάει ξανά τον καθρέφτη, η απάντηση είναι:

«…Μα πέρα από τα βουναλάκια, μαζί με τα επτά νανάκια,
είν' η Χιονάτη από σένα χίλιες φορές ωραιότερη,
όπως εγώ μπορώ να δω!»[2]

[2] Σ.τ.Μτφ.: *«…aber Sneewittchen über den Bergen, bei den sieben Zwergen, ist noch tausendmal schöner als Ihr!»*

Ωθημένη από την αεικίνητη ζήλεια της, η βασίλισσα περνάει το χιονισμένο τείχος των Άλπεων, έχοντας στον νου της μια νέα απάτη. Έτσι λοιπόν, προσφέρει στη Χιονάτη μια εξαίσια, αστραφτερή χτένα, το πιο εξωτικό πράγμα που έχει δει ποτέ της: *ή αλλιώς*, η Ρωμαιοκαθολική Αυτοκρατορία στρέφει τη γερμανική θέληση για δράση μακριά από τη φυσική της πορεία· έτσι, οι Γερμανοί αυτοκράτορες, ο ένας μετά τον άλλον, οδηγούνται στη Ρώμη. Ως συνέπεια, φθάνει στη γη μας η αναταραχή και το ρωμαϊκό Δίκαιο, το οποίο έχει αλυσοδέσει τη νορδική υπερηφάνεια.

[Όλα ξεκίνησαν με τον Καρλ, τον αιωνίως καταραμένο Φράγκο, με δουλική καταγωγή, τον σφαγέα των Σαξόνων. Στο Βέρντεν αν ντερ Άλερ, σκότωσε το πιο ευγενές Αίμα του λαού μας. Προς αναγνώριση των κατορθωμάτων του, οι Ρωμαίοι παπάδες έδωσαν στον Καρλ τον τίτλο «ο Μέγας». Σιωπηλή, ωστόσο, παραμένει η γερμανική γλώσσα, η οποία τον γνωρίζει με ένα άλλο όνομα: «Καρλ, ο Σφαγέας των Σαξόνων»!] [3]

Ωστόσο, η γερμανική ψυχή παραμένει ακλόνητη· η κακιά βασίλισσα δεν ήταν, ούτε και τώρα, η ωραιότερη στη χώρα. Έτσι, επιστρέφει για μια τρίτη επίσκεψη, και παρουσιάζει στη Χιονάτη ένα ροδαλό, μα δηλητηριασμένο, μήλο. Η πρώτη μπουκιά «κολλάει» στον λαιμό της Χιονάτης, κι έτσι, εκείνη λιποθυμάει, μοιάζοντας με νεκρή.

---

[3] Σ.τ.Μτφ.: Η αναφορά στον Καρλομάγνο παραλείπεται στην έκδοση του 1937.

Αυτό το μήλο συμβολίζει τη φοβερή απάρνηση της ίδιας μας της φύσης· την καταστροφή της γερμανικής υπόστασης.

«Μοιάζοντας με νεκρή», μας ξεκαθαρίζει το παραμύθι, αναγνωρίζοντας την τεράστια δύναμη που βρίσκεται μέσα στον λαό μας, σε κατάσταση ύπνου, αναγνωρίζοντας το γεγονός ότι μια μέρα θα έλθει ξανά η μεγάλη ώρα που αυτή η ισχύς θα πετάξει, με δύναμη, τις αλυσίδες του Σινά.

Μήπως έχει έρθει αυτή η πολυαναμενόμενη ώρα;

Η «Χιονάτη», δεν είναι παρά ένα από τα εκατοντάδες πανάρχαια γερμανικά παραμύθια που υπενθυμίζουν σε μας, με όσο δυνατόν περισσότερες, και διαφορετικές, εικόνες, τις δυσκολίες, την καταπίεση και την απόκρυφη σοφία των προγόνων μας.

Έτσι όπως η Ρώμη χτυπούσε τη γη μας με το μαστίγιό της, εξολοθρεύοντας ανηλεώς κάθε γνήσια εκδήλωση της ίδιας μας της φύσης, οι σοφοί πρόγονοί μας ύφαιναν αυτά τα παραμύθια, χρησιμοποιώντας χρωματιστά σύμβολα και μυστήρια λόγια· μια παράδοση της κληρονομιάς μας.

Ωστόσο, η επιρροή της Ρώμης επεκτάθηκε, τόσο στα παραμύθια μας, όσο και στα έπη και στα σύμβολά μας, διαστρεβλώνοντάς τα, δίνοντας σε αυτά ένα διαφορετικό νόημα, ενισχύοντας τη ρωμαϊκή επικυριαρχία.

Αυτό, είχε σαν αποτέλεσμα ο λαός μας να μην μπορεί πια να κατανοεί τη Φωνή των Προγόνων, το γεγονός ότι εδώ και τόσους αιώνες έχουμε λοξοδρομήσει και ότι έχουμε γίνει

ολοένα και πιο ξένοι απέναντι στα έθιμά μας. Ότι έχουμε γίνει υπηρέτες της Ρώμης και, κατά συνέπεια, του Ιούδα.

Μόνο εκείνος που κομίζει την ίδια του την ψυχή, η οποία ζει και καίει μέσα στο στήθος του, είναι ξεχωριστός, είναι ένας κύριος.

Εκείνος που εγκαταλείπει την ίδια του τη Φύση, είναι ένας σκλάβος.

Το κλειδί της Λευτεριάς, κρύβεται μέσα μας!

Πρέπει, λοιπόν, να αφουγκραστούμε ξανά τη Φωνή των Προγόνων μας και να προστατεύσουμε την ύπαρξή μας από τις ξένες επιρροές, να προστατεύσουμε αυτό που επιθυμεί να αναπτυχθεί μέσα στις ψυχές μας.

Δυνατότερος από κάθε στρατό, είναι ο άνδρας που διαχειρίζεται την ισχύ που κατοικεί μέσα του.

Κοίταξα, με στοχαστικό τρόπο, τις μακριές σειρές των προγόνων μου. Οι τελευταίοι εξ αυτών πηγαίνουν τόσο πίσω, που με δυσκολία διακρίνεται ένα όνομα και μια ημερομηνία στο κομμάτι από χαρτί. Ωστόσο, οι φωνές τους ζωντανεύουν στο Αίμα μου, διότι το Αίμα τους είναι το Αίμα μου. Σκέφτομαι τον τρόπο με τον οποίο οι γαλλόφωνοι μοναχοί ήλθαν από την Ελβετία για να προσηλυτίσουν τους προγόνους μας, τους Γότθους και τους Βανδάλους. Εκείνους για τους οποίους ακόμη και οι θανάσιμοι εχθροί τους, οι Ρωμαίοι, είπαν: «Εκεί όπου υπάρχουν Γότθοι, εκεί, κυριαρχεί η αρετή. Κι εκεί όπου

βρίσκονται Βάνδαλοι, εκεί, ακόμα και οι Ρωμαίοι γίνονται αγνοί!»

Και αυτοί είναι οι ίδιοι άνδρες στους οποίους δόθηκαν οι Δέκα Εντολές από το Σινά, ως φάροι για τις ζωές τους!

Μπορεί να κατανοήσει κανείς τον λόγο για τον οποίο αυτοί οι άνδρες στην αρχή γέλασαν όταν άκουσαν αυτές τις εντολές; Εντολές, οι οποίες απαιτούσαν από αυτούς να μην κάνουν πράξεις τις οποίες δεν θα έκαναν ποτέ, ούτε καν στα όνειρά τους.

Μπορεί να κατανοήσει κανείς τον λόγο για τον οποίο εκείνοι σήκωσαν τα σπαθιά τους, με οργή, όταν οι μοναχοί τους είπαν ότι οι ίδιοι είχαν γεννηθεί «αμαρτωλοί»; Αυτοί, οι καλύτεροι των Γότθων, που το ίδιο τους το όνομα σημαίνει «οι Καλοί».

Τέλος, μπορεί να κατανοήσει κανείς την απερίγραπτη καταφρόνια με την οποία εκείνοι, οι ευγενείς άνδρες, αντιμετώπισαν όλους εκείνους που τους υπόσχονταν την ανταμοιβή σε έναν παράδεισο, εάν, πρώτα, απείχαν από το να κάνουν πράγματα που, σύμφωνα με την ίδια τους τη φύση, ήταν κατώτερα και από την αξιοπρέπεια των ζώων;

Σε τέτοιους άνδρες δόθηκαν, λοιπόν, οι Δέκα Εντολές· σε άνδρες απείρως ανώτερους, σε ανθρώπινη αξιοπρέπεια και ήθος, από τους μοναχούς που τις έφεραν. Για αναρίθμητες γενιές, εκείνοι ζούσαν πολύ ανώτερα από το ηθικό επίπεδο στο οποίο δρούσαν οι εντολές του Σινά. Χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή του «Χριστού», τον οποίο οι μοναχοί αξίωναν

ότι εκπροσωπούν, οι πρόγονοί μας είχαν ήδη φυτέψει τους σπόρους της πνευματικής καλλιέργειας και του πολιτισμού τους σε όλον τον κόσμο, με τα καρποφόρα ταξίδια και με τις περιπλανήσεις τους.

Όταν παρατηρώ τα μικρά πορτραίτα και βλέπω, στα ακλόνητα, ατάραχα πρόσωπά τους, τις εκφράσεις των προγόνων μου, που δεν θυμίζουν σε τίποτα τους τωρινούς καιρούς, μου φαίνεται ότι έχουμε κατέβει από μια ψηλή, πολύ ψηλή σκάλα – μια σκάλα την οποία θα πρέπει, ξανά, να ανέβουμε!

Σήμερα, θα ήταν πολύ δύσκολο το να μπορέσουμε να γίνουμε αυτό που ήταν, κάποτε, εκείνοι.

Είχαν μια πολύ στενή σχέση με τον Πατέρα-Όλων[4], και δεν τους ήταν απαραίτητο να επικαλεστούν μεσάζοντες με φωτοστέφανα, όποτε επιθυμούσαν να του μιλήσουν. Ακόμη και τότε, δεν ήξεραν να ικετεύουν· ήταν εξαιρετικά δυνατοί, υπερβολικά υπερήφανοι και υγιείς για να ικετεύσουν.

Οι ευλογίες μέσω προσευχών, δεν είναι αληθινές ευλογίες!

Δεν ήθελαν να τους δοθεί τίποτα, διότι είτε είχαν όσα επιθυμούσαν, είτε, πολύ απλά, έπαιρναν μόνοι τους αυτό που στερούνταν.

---

[4] Σ.τ.Μτφ.: *Allvater*, ένα από τα πολλά επίθετα του Θεού Βόταν. Παρομοίως, και σύμφωνα με την αρχαία ελληνική θεογονία, ο Δίας είναι ο Πατέρας των Θεών και των ανθρώπων.

Η βασική τους αρχή ήταν μια ρήση σύντομη, σαν ένα βλεφάρισμα, διάφανη και βαθιά, σαν ένα ορεινό ρυάκι:

«Κάνε το σωστό και μη φοβάσαι κανέναν!»

Όσο για τη θρησκεία τους, δεν υπήρχε η ανάγκη να την εκφράσουν γραπτώς, κάτι που, έτσι κι αλλιώς, δεν ταίριαζε σε έναν λαό που ήταν εκ φύσεως λιτός με τα λόγια του.

Κόμιζαν την πνευματική τους συνείδηση βαθιά μέσα στην ψυχή· χρησίμευε σαν μια πυξίδα που πάντοτε κατευθύνει ένα πλοίο στη σωστή του πορεία.

Δεν ήταν αυτή μια καλύτερη θρησκεία από εκείνη που πρέπει να γραφτεί σε ένα χοντρό βιβλίο για να μην ξεχαστεί – και που δεν μπορεί κάποιος να κατανοήσει κατάλληλα, αν δεν έλθει, πρώτα, ένας ιερέας για να ερμηνεύσει όσα έχουν γραφτεί εκεί; Μα, ακόμη και όταν γίνει αυτό, απαιτείται μια πράξη πίστεως για να πιστοποιηθεί ότι αυτή η δαιδαλώδης ερμηνεία είναι ορθή.

Στις μέρες τους, ωστόσο, η πίστη αναπτυσσόταν στο Αίμα, ήταν γνώση. Σήμερα, η «πίστη» πρέπει να μαθευτεί, διότι είναι μια ξένη πίστη, ανίκανη να ριζώσει στο Αίμα μας. Είναι ένα δόγμα και μια ιδέα που κανείς δεν μπορεί να μάθει, που οι περισσότεροι εξ ημών σιωπηρά απαρνούμαστε, διότι είναι αντίθετη στη φύση και στη λογική.

Ή μήπως γίναμε καλύτεροι από τότε που δεχθήκαμε αυτή τη νέα θρησκεία;

Αυτό, αναρωτηθείτε το εσείς οι ίδιοι.

Μια τρομερή, ανείπωτη θλίψη κατοικεί στα στήθη των περισσοτέρων από εμάς, μια απεριόριστη αίσθηση έλλειψης πατρίδας, διότι η παράδοση των προγόνων μας ζει αιωνίως στο Νορδικό μας Αίμα, σαν σε ένα όνειρο.

Θέλουμε να γίνουμε ξανά καλοί, ελεύθεροι από αμαρτίες – όπως ήταν και οι πρόγονοί μας.

Δε θέλουμε πια να είμαστε ταπεινοί, μικροί και αδύναμοι, και όλα τα άλλα που απαιτεί από μας ένας Θεός που περιφρονεί τις ίδιες του τις δημιουργίες και που θεωρεί ότι ο κόσμος είναι ένα άντρο διαφθοράς. Θέλουμε να γίνουμε ξανά υπερήφανοι, σπουδαίοι και δυνατοί, να κάνουμε πράγματα μόνοι μας!

Πόσο διαφορετικά μοιάζουν εκείνα τα πρόσωπα στον τοίχο, από τα πρόσωπα του σήμερα. Μόνο εάν κοιτάξει κανείς πολύ προσεκτικά, θα διακρίνει στα χαρακτηριστικά της σημερινής γενιάς κάποιο ίχνος εκείνης της διαύγειας.

Αυτό που κάποτε δέσποζε στους προγόνους μας και που φαινόταν στα πρόσωπά τους, έχει υποχωρήσει πίσω στο Αίμα μας, ούτως ώστε να ονειρευτεί.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πολύ συχνά, σήμερα, τα πρόσωπα μας εξαπατούν.

Πολλοί εκ των οποίων το χρώμα των μαλλιών και των ματιών τους έρχονται από τον Νότο, διατηρούν ακόμη το

μεγαλύτερο ποσοστό του Αίματός τους από τους Νορδικούς τους προγόνους.

Και πολλοί, που είναι λες και τους έχει ξεχάσει η πάροδος των τελευταίων δύο χιλιετιών, έχοντας ανοιχτόχρωμη κόμη και γκρίζα ή μπλε μάτια, είναι λες και φορούν μια απατηλή μάσκα. Διότι το αίμα τους δεν φέρει κανένα ίχνος των Πατέρων τους από τον Βορρά.

Ο ένας, έχει την εμφάνιση ενός ξένου, μα διατηρεί το Νορδικό του Αίμα. Ο άλλος έχει δεχθεί το αίμα του ξένου, και διατηρεί το νορδικό του πρόσωπο σαν μια απατηλή μάσκα.

Τι είναι καλύτερο;

Σήμερα, κάποιος θα πρέπει να κοιτάξει μέσα στα μάτια κάποιου για να δει αν αυτά συνεχίζουν να είναι, ή όχι, ακίνητα, αστραφτερά και διαπεραστικά. Η ψυχή φωτίζεται μέσα από τα μάτια, και δεν εξαπατά.

Υπήρχαν πολλοί αντάρτες ανάμεσα σε εκείνους επάνω στον τοίχο, καθώς και άνδρες που είχαν εγκαταλείψει το σπίτι τους· πολλοί ήταν εκείνοι που αρνήθηκαν να υποκλιθούν στους εξουσιαστές. Αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να γίνουν ανέντιμοι. Προτίμησαν τη φτώχεια στα ξένα, από την υποταγή στο σπίτι.

Μα δεν έμειναν φτωχοί για πολύ.

Εκείνοι που έφυγαν στα ξένα ακολούθησαν την αεικίνητη ροή του Αίματός τους, η οποία δεν τους παρείχε ανάπαυση,

μέχρι να βρουν τον εαυτό τους· αρνούμενοι όσα τους ήταν ξένα, κυλώντας μέσα στη ροή του Αίματος των Πατέρων τους, έγιναν, κατ' αυτόν τον τρόπο, συνειδητοί κρίκοι στην αλυσίδα των προγόνων, ασφαλίζοντας τον σπουδαίο κύκλο της οικογένειας.

Όταν κάποιος εξ αυτών επέστρεφε στο σπίτι – όλοι τους γυρνούσαν σπίτι – είχε γίνει ένας ήρεμος, ολοκληρωμένος άνδρας. Είναι δύσκολο να περιγραφεί η ποιότητα αυτής της ολοκλήρωσης.

Αν άλλοι λένε, με συγχυσμένο τρόπο, ασυναρτησίες, κι ένας τέτοιος άνδρας προφέρει απαλά, μία-δυο λέξεις, τότε, οι υπόλοιποι θα καταλάβουν και θα παραμείνουν σιωπηλοί, προσηλώνοντας το βλέμμα τους στο πρόσωπό του. Ένας τέτοιος άνδρας δεν κάνει ερωτήσεις· οι άλλοι τον ρωτούν.

Έτσι είναι.

Κοίταξε τα μάτια τους: έτσι όπως έμαθαν τέλεια τη ζωή, έτσι στέκουν οικεία απέναντι και στον θάνατο.

Γι' εκείνους, ο θάνατος ήταν ο πιστός σύντροφος της ζωής τους.

Μα τα ίδια μάτια εμφανίζονται και στις πιο πρόσφατες γενιές.

Έκκε, είναι το όνομα ενός εξ αυτών. Έπεσε στο Κέμμελ. Το χαλύβδινο κράνος επάνω στο κεφάλι του μοιάζει να είναι μέρος του σώματός του.

Το στόμα του είναι μια αυστηρή, ίσια γραμμή.

Μα στα εικοσάχρονα μάτια του, λαμπυρίζει ένα σιωπηλό γέλιο. Με αυτό το γέλιο, που είναι αυτό ενός ξένου, και με τα δύο δάχτυλα στην άκρη του χαλύβδινου κράνους του, αυτός ο Έκκε χαιρετά τον θάνατο, περνώντας από δίπλα του.

Δεν μπορώ να φανταστώ αυτόν τον Έκκε γονατισμένο, και με κλαψιάρικη φωνή, να παρακαλεί κάποιον Θεό στα σύννεφα για έλεος και για βοήθεια.

Η εικόνα που έχω γι' εκείνον, είναι η εξής:

Να εγείρεται, από γονυπετή θέση, και με ένα άλμα και με μια θηριώδη κραυγή, να πετάει μια χειροβομβίδα μέσα στο πολυβολείο – και τότε, κατά τη διάρκεια του ίδιου άλματος, να τον τρυπά μια σφαίρα και να καταρρέει στο έδαφος, μαζί με την τελευταία του σκέψη:

…Για τη Γερμανία, έδωσα τον καλύτερό μου εαυτό…!

Ο Έκκε άρπαξε το πικρό κύπελλο με ένα περήφανο γέλιο. Ήπιε το περιεχόμενό του μονορούφι, μέχρι τον πάτο, χωρίς να κάνει κάποιον μορφασμό. Στη συνέχεια, πιθανότατα να έκανε κάποια κίνηση με το χέρι του, ώστε να δουν όλοι ότι το άδειασε.

Μα δεν προσευχήθηκε, λέγοντας: «Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, ας παρέλθει από εμένα αυτό το κύπελλο.»

Άπλωσε το χέρι του και το πήρε για τον εαυτό του. Γιατί ήξερε πως:

Είναι καλό, ό,τι είναι αναγκαίο!

Κάτω από το πορτραίτο του Έκκε, είναι γραμμένο το σύνθημά του, γραμμένο από τον ίδιο, με τον σταθερό κι ευανάγνωστο γραφικό του χαρακτήρα:

«Ένας άνδρας πρέπει να είναι ευγενής,
χρήσιμος και καλός!»

Δεν είναι όλα αυτά μακράν ανώτερα από τις εντολές που ο Ιουδαίος Μωυσής μοίρασε στον οικτρό εβραϊκό όχλο, στην έρημο, ώστε να συλλάβει εκείνη η ορδή τα στοιχειώδη χαρακτηριστικά του ανθρώπου;

Οι Δέκα Εντολές ήταν κατάλληλες για τον εβραϊκό όχλο. Οι Αιγύπτιοι τους έδιωξαν από τη γη τους· προηγουμένως, όντας δούλοι, οι Εβραίοι έδρασαν με καταστροφικό τρόπο εναντίον των Αιγυπτίων, προκαλώντας πολλά δεινά σε αυτούς.[5]

Οι Εβραίοι – «ο εκλεκτός λαός του Θεού!»[6] Είναι πολύ αστεία αυτά τα λόγια για να τα πάρει κανείς στα σοβαρά.

---

[5] Σ.τ.Μτφ.: Οι Δέκα Πληγές-Καταστροφές που έπληξαν την Αίγυπτο: α) το αίμα του Νείλου, β) οι βάτραχοι, γ) οι σκνίπες, δ) οι σκυλόμυγες, ε) το θανατικό στα ζώα, στ’) τα έλκη, ζ) το χαλάζι, η) οι ακρίδες, θ) το σκοτάδι, ι) ο θάνατος όλων των πρωτότοκων όντων της Αιγύπτου. Προτείνεται η ανάγνωση των κεφαλαίων 7-13 της Εξόδου, του δευτέρου βιβλίου της Παλαιάς Διαθήκης των Ιουδαίων.

[6] Σ.τ.Μτφ.: Έξοδος, 19.5: *«Καὶ νῦν ἐὰν ἀκοῇ ἀκούσητε τῆς ἐμῆς φωνῆς καὶ φυλάξητε τὴν διαθήκην μου, ἔσεσθέ μοι λαὸς περιούσιος ἀπό πάντων τῶν ἐθνῶν· ἐμὴ γάρ ἐστι πᾶσα ἡ γῆ.»* («Και τώρα, εάν ακούσετε με

Κάθε εντολή προϋποθέτει και μια αμαρτία.

Από την αναγκαιότητα για τέτοιες εντολές, οι οποίες δεν απαιτούν τίποτε άλλο από μια βασική συμπεριφορά για να αξιωθεί ο τίτλος «ανθρώπινα όντα», ο καθένας μπορεί να καταλάβει σε τι είδους όντα δόθηκαν αυτές οι εντολές, όντα που, πραγματικά, αξιώνουν απλά μια ομοιότητα με τα ανθρώπινα.

Για τους άνδρες του Βορρά, αυτές οι εντολές ήταν μια βλασφημία, μια ασυγχώρητη προσβολή του ιερού τους Αίματος.

Κατά συνέπεια, εγέρθηκε από την καιόμενη αγανάκτηση του Νορδικού Αίματος ένας Βίντουκιντ[7], που επέστρεφε, ξανά και ξανά, για να οδηγήσει τον λαό του στη μάχη, ενάντια στα πιστεύω του Σινά και της Ναζαρέτ.

Διότι αυτές οι διδασκαλίες είναι, για το Αίμα μας, ένα θανάσιμο δηλητήριο.

προσοχή την εντολή μου και φυλάξετε τη διαθήκη μου, θα είστε σε μένα λαός εκλεκτός μεταξύ όλων των άλλων εθνών, τα οποία, είτε το θέλουν είτε όχι, είναι και αυτά κάτω από την εξουσία μου, διότι δική μου είναι όλη η Γη.»)

[7] Σ.τ.Μτφ.: *Wittekind*, στο πρωτότυπο. Ο Βίντουκιντ (Widukind) υπήρξε ηγέτης των Σαξόνων και κύριος αντίπαλος του Καρλομάγνου, του αυτοκράτορα της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, εκείνου που με τη βία επέβαλε τον ιουδαιο-χριστιανισμό στον γερμανικό λαό.

Άραγε, θα αναρωτιέσαι, πότε θα σταματήσει να επιστρέφει ο Βίντουκιντ; Άκου λοιπόν: ο Βίντουκιντ θα πεθάνει με τον τελευταίο Γερμανό!

Όσο ζει ένας και μόνο Γερμανός, ο Βίντουκιντ θα παραμένει ζωντανός, και ο κόσμος δεν θα στερηθεί την παρουσία του! Εβδομήντα εκατομμύρια Γερμανοί επάνω σε αυτή τη δοξασμένη γη είναι παραπάνω από αρκετοί για οτιδήποτε έλθει από το Σινά.–

Οι τελευταίοι των τελευταίων που είναι ακόμη αυθεντικοί, θα βρίσκονται σε κατάσταση επαγρύπνησης, όταν ηχήσουν ξανά τα σπαθιά επάνω στις ασπίδες, όταν οι σάλπιγγες ηχήσουν την έναρξη της τελευταίας σπουδαίας μάχης αυτής της αναθεματισμένης χιλιετίας.

Εκείνος που ακόμη κοιμάται, του οποίου το αίμα είναι μουντό και ξινισμένο, δεν θα λάβει καμία δόξα![8]

Χωρίς να υπολογιστεί η παρουσία του, θα τσαλαπατηθεί από τους γενναίους που θα ορμήσουν προς τη μάχη, σε κάθε γειτονιά αυτής της γερμανικής γης!

Στη Φυλή μας, ακόμη και σήμερα, παραμένει ζωντανό ένα αρχαίο έθιμο. Υπήρξαν καιροί που έδειχναν ότι αυτή η συνήθεια, που έχει μεταλαμπαδευτεί από τους Πατέρες μας, θα αργοπέθαινε. Μα έχει αναζωογονηθεί – και πλησιάζει ο καιρός κατά τον οποίο ο έξοχος και όμορφος

[8] Σ.τ.Μτφ.: κυριολ.: «…δεν θα προκαλέσει κανένα χτύπημα με το σπαθί!».

λαός μας θα αναγνωρίσει, εκ νέου, τη σημασία αυτού του εθίμου, γίνοντας δυνατότερος χάρη σε αυτό.

Οι πρόγονοί μας έδιναν σε κάθε παιδί ένα ισχυρό όνομα, γεμάτο χαρά και ζωτική ενέργεια.

Στην πραγματικότητα, όμως, απλά του το δάνειζαν.

Και αυτό, γινόταν μια λαμπερή ελπίδα για το παιδί. Ήταν ένα όνομα-στόχος, που κατά τη διάρκεια του βίου του, βρισκόταν μακριά μπροστά του.

Το παιδί διατηρούσε αυτό το όνομα στην ψυχή του, σαν τον πιο πολύτιμο θησαυρό του, διότι ήταν γι' εκείνον ένας στόχος και μια ιερή ευθύνη.

Αυτό το όνομα δυνάμωνε την ψυχή του παιδιού, έτσι όπως εκείνο αναπτυσσόταν σε ένα συνειδητό, ώριμο άτομο.

Όταν το παιδί γινόταν νέος, οι πρεσβύτεροι των ομοίων του συγκεντρώνονταν για να γιορτάσουν, κι εκεί, έκριναν το αν ο ανεπτυγμένος, πλέον, χαρακτήρας του νεαρού ανδρός ταίριαζε με το όνομα που του είχαν, προηγουμένως, δώσει.

Αν ο νέος άνδρας εναρμονιζόταν με το όνομά του, τότε, εκείνος διατηρούσε το όνομά του για το υπόλοιπο της ζωής του. Διαφορετικά, ο νεαρός άνδρας διάλεγε ένα κατάλληλο όνομα για τον εαυτό του, ένα που θα χαρακτήριζε τη φύση του.

Έτσι, λοιπόν, οι πρόγονοί μας ήταν σαν τα ονόματά τους, και τα ονόματά τους, σαν κι εκείνους. Το όνομά τους – όπως, άλλωστε, ο λόγος και η χειραψία τους, τα «ναι» και τα

«όχι» τους – κόμιζε ένα βάρος, κάτι σαν ένα, χαραγμένο με Ρούνους, σπαθί.

Κατά τη διάρκεια των χριστιανικών ετών, οι πρόγονοί μας υποχρεώνονταν να υιοθετούν, λόγω του νέου, ξένου νόμου, διαφορετικά ονόματα· εκείνα καταγράφονταν στα μητρώα της Εκκλησίας, κατά κύριο λόγο, για το συμφέρον της πληθυσμιακής απογραφής. Οι αρχές αναγκάζονταν να γράψουν στο μητρώο ενός ανδρός το παγανιστικό του όνομα δίπλα στο απρόσωπο, χριστιανικό, με αποτέλεσμα αυτός ο κατάλογος να καταλήξει να γίνει ένας κατάλογος φαντασμάτων.

Τότε ήταν που εγέρθηκαν, από τη Φυλή μας, οι πιο τίμιοι άνδρες και οι πιο υπερήφανες γυναίκες.

Πλησιάζω, όλο και περισσότερο, τις σειρές των πορτραίτων. Διαβάζω τα ονόματα. Τα παλαιότερα είναι: Helge, Fromund, Meinrad, Markward, Ran, Waltari, Eigel, Asmus, Björn.

Παράξενα ονόματα, σωστά;

Είναι ονόματα που γέννησε η σπουδαία γλώσσα του λαού μας. Δεν υπάρχει τίποτα το ξένο σε αυτά, κανένας κίβδηλος ήχος. Στο αυτί, ακούγονται αληθινά. Έχουν τη γεύση της αλμυρής θάλασσας, της βαριάς, γόνιμης γης, του αέρα και της λιακάδας – κι επίσης, της πατρίδας.

Το έχεις παρατηρήσει αυτό;

Λίγοι θα το παρατηρήσουν, υπερβολικά λίγοι. Η ίδια τους η γλώσσα έχει γίνει ξένη σ' αυτούς, και δεν έχει τίποτα, πια, να τους πει…

Μετά από αυτές τις πρώτες σειρές, οι πρόγονοί μας άρχισαν να δίνουν τα εξής ονόματα στους υιούς τους:

Gottlieb, Christian, Fürchtegott, Leberecht, Christoph…

Έπειτα, ακολούθησαν τα:

Paulus, Johannes, Petrus, Christophorus, Korbinianus, Stephanus, Karolus…

Ήδη από τότε, οι πρόγονοί μας σταμάτησαν να έχουν διαφορετικά, παγανιστικά, ονόματα.

Μήπως νιώθεις ότι κάτι έσπασε σε αυτούς τους άνδρες, ότι αποξενώθηκαν από την ίδια τους τη φύση; Νιώθεις πόσο απότομα κατηφορίζει η σκάλα;

Με την παράλληλη μεταμόρφωση αυτών των ονομάτων, ακινητοποιήθηκε ένα πεπρωμένο.

Όχι το πεπρωμένο ενός ατόμου ή μιας ομάδας, μα εκείνο ενός ολόκληρου λαού – του Λαού μας!

Μα τότε, κάτι παράξενο συνέβη:

Εκείνοι που είχαν ονομασθεί από τους πατέρες τους «Κάρολος» και «Παύλος», ξαφνικά, αντιμετώπισαν αυτά τα ονόματα ως ενοχλητικά, ξένα, ακατάλληλα και γελοία.

Και φτάνουμε, λοιπόν, στη γενιά που πήγε στον Μεγάλο Πόλεμο[9]. Τα ονόματα στους τάφους των πεσόντων, με τους μικρούς σιδηρούς σταυρούς πάνω από την ημερομηνία που

[9] Σ.τ.Μτφ.: Ο συγγραφέας αναφέρεται στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

εκείνοι έπεσαν – είκοσι, μόνο, ή και λιγότερα, χρόνια, από τη γέννησή τους – είναι τα εξής:

Jochen, Dieter, Asmus, Erwin, Walter, Roland, Georg…

Αυτά τα ονόματα έχουμε και σήμερα.

Και ποια είναι τα ονόματα των νεαρότερων Γερμανών, που θα βαδίσουν με τα ονόματά τους προς την τρίτη χιλιετία μετά τη νορδική λήθη του ίδιου μας του εαυτού;

Gerhardt, Hartmut, Dietrich, Ingo, Dagwin, Günther, Hellmut, Gernot…

Dagmar, Ingeborg, Helga…

Μήπως αυτό είναι αποτέλεσμα του Μεγάλου Πολέμου;

Τα πράγματα επανέρχονται!

Τα ονόματα μιλούν από μόνα τους.

Λίγοι είναι οι άνδρες που φορούν ιερατικά ρούχα. Μα ο ζωγράφος μας έχει αφήσει μία ένδειξη. Και όποιος είναι ικανός να βρει αυτήν την ένδειξη, μπορεί να καταλάβει πόσο λίγο ή πόσο πολύ δύναται η δυνατή καρδιά ενός ανδρός να μαυρίσει από τη σκιά των μαύρων ράσων που φοράει.

Όλοι οι πίνακες είναι πορτραίτα των προσώπων τους, ωστόσο, σε έναν πίνακα, ο καλλιτέχνης απεικονίζει και το χέρι. Είναι ένα δυνατό, μυώδες χέρι, ένα που θα μπορούσε να κατευθύνει κάποιο καράβι μέσα στη καταιγίδα.

Το μαύρο βιβλίο στο χέρι του, μοιάζει με ένα ανούσιο παιχνίδι.

Ένα τέτοιο χέρι δεν ευλογεί τον εχθρό· τον συντρίβει. Το όνομα που έχει προσθέσει ο ζωγράφος είναι «Frithjof Sören».

Αυτό είναι ένα περίεργο όνομα για έναν ιερέα.

Φρίτγιοφ σημαίνει «κλέφτης της ειρήνης».

Μήπως ο ιερέας Sören είναι εκείνος που έκλεψε την ειρήνη του αμνού, εκείνος ο οποίος καταβρόχθισε αυτό το υγιές σύμβολο;

Ένα άλλο πορτραίτο απεικονίζει έναν άνδρα που έχει γκρίζα, ανεμοδαρμένα μαλλιά. Η μύτη του μοιάζει με το ράμφος ενός αετού και το βλέμμα του δείχνει να είναι απέραντο. Όντως έσκυβε ο Ran Sören το κεφάλι του από τύψεις, μετάνοια και ταπεινοφροσύνη; Όντως απεχθανόταν τον κόσμο, εμπιστεύοντας μια ξένη δύναμη περισσότερο από τη δική του;

Μα γνωρίζω τον λόγο για τον οποίο ήταν γραφτό από τη Μοίρα αυτοί οι άνδρες να φορέσουν τα μαύρα ράσα: αν δεν υπήρχαν, σήμερα θα ήταν πολύ λιγότεροι οι παγανιστές στον Βορρά· αν δεν υπήρχαν, θα ήταν πολλοί περισσότεροι εκείνοι που θα αντάλλαζαν τη θεϊκή τους εικόνα γι' εκείνη ενός ξένου, έχοντας κουραστεί από την ίδια τους τη δύναμη και από τον κόσμο όλο. Επίσης, πολλοί περισσότεροι θα διαφθείρονταν από την ξένη δοξασία, γίνοντας υπηρέτες της και ξεχνώντας το ίδιο τους το Αίμα.

Είναι αληθινοί άγιοι, διότι παρά τα ράσα, διατήρησαν τον υγιή, εσωτερικό τους εαυτό. Πολέμησαν τον εχθρό με το ίδιο του το όπλο.

Τότε, οι άνθρωποι τους αποκαλούσαν «παγανιστές». Κάποιοι εξ αυτών ήταν τόσο περήφανοι για τον τίτλο αυτό, που τον ενσωμάτωσαν στα ονόματά τους με τον ίδιο τρόπο που κάποιος φορά έναν πολύτιμο λίθο.

Διότι παγανιστής είναι εκείνος που παραμένει αληθινός στον εαυτό του και στη Φυλή του, εκείνος του οποίου το Αίμα ρέει αγνά στις φλέβες του. Και αυτό το αγνό Αίμα δεν αντιλαμβάνεται τον κόσμο με τον περιφρονητικό μορφασμό του Σινά, ούτε με τα αδύναμα γόνατα της Ναζαρέτ. Η Φυλή, μέσα από την αιωνιότητά της στη Γη, θα κομίζει στην ερυθρή της ροή: θειότητα, αγνότητα, διαύγεια και ομορφιά.

Κανένας από αυτούς τους άνδρες δεν αναζήτησε ποτέ τον Θεό. Δεν αναζητά κανείς αυτό που κατοικεί μέσα στην ίδια του την ψυχή.

Κανένας από αυτούς τους άνδρες δεν αμφέβαλλε ποτέ για τη θειότητα. Μόνον εκείνος που προδίδει τον Θεό μέσα του και προσφέρει την ψυχή του σε έναν ξένο Θεό γνωρίζει μια τέτοια αμφιβολία. Η αμφιβολία είναι αιώνια εκεί όπου υπάρχει το αιώνια ξένο, και κατά συνέπεια, το αιώνια άγνωστο.

Ο χριστιανός θα αμφιβάλλει αιώνια.

Μπορεί κάποιος άνδρας να είναι πιστός, όταν είναι άπιστος με τον εαυτό του;

Μπορεί κάποιος άνδρας να είναι σπουδαίος, όταν απορροφάται από μια λαχτάρα για επιστροφή στη σκόνη;

Μπορεί κάποιος άνδρας να είναι δυνατός, όταν αγαπά την αδυναμία;

Μπορεί κάποιος άνδρας να είναι περήφανος, όταν οδεύει με ταπεινοφροσύνη;

Μπορεί κάποιος άνδρας να είναι αγνός, όταν πιστεύει ότι έχει γεννηθεί αμαρτωλός;

Μπορεί κάποιος άνδρας να είναι χαρούμενος σε αυτόν τον κόσμο, όταν τον απεχθάνεται;

Και μπορεί κάποιος άνδρας να έχει στην ψυχή του έναν Θεό που απεχθάνεται τη θεία Δημιουργία;

Μα τι περίεργο Θεό έχετε εσείς οι χριστιανοί; Έναν που σας δημιούργησε όρθιους, μα που σας διατάζει να συρθείτε, στα γόνατά σας, προς το μέρος του.

Εμείς, οι παγανιστές, δεν πηγαίνουμε ικετεύοντας προς τον Θεό μας.

Ο Θεός μας είναι πολύ μεγάλος – κι εμείς πολύ περήφανοι για να του ζητήσουμε κάτι. Θα προσβάλαμε τον Θεό που βρίσκεται μέσα στις ψυχές μας.

Ούτε πάλι, εμείς, οι παγανιστές, πηγαίνουμε στον Θεό για να του παραπονεθούμε – δεν ρίχνουμε τις ευθύνες των αποτυχιών μας στους άλλους, πόσο μάλλον, στον Θεό.

Επιζητούμε να ξεπεράσουμε τα σφάλματά μας και να θριαμβεύσουμε.

Ο δρόμος μας δεν είναι η ικεσία, μα το Μένος – και πρώτα απ’ όλα, το Μένος με τον ίδιο μας τον εαυτό.

Και δεν μετανοούμε, εμείς, οι παγανιστές, διότι δεν γίνεται να είμαστε δειλοί· ο Άνδρας πρέπει να υπερασπίζεται τις πράξεις του.

Για ποιον λόγο, λοιπόν, εσείς, οι χριστιανοί, δώσατε υβριστικό νόημα στη λέξη «παγανιστής»;

Δεν θα πρέπει να πλασάρετε τη μικροψυχία σας στους δρόμους, διότι αυτό επιτρέπει στους ανθρώπους να δουν ότι η αγάπη που είστε αναγκασμένοι να παρουσιάζετε είναι γεμάτη μίσος, και ότι η συγχώρεση που απαιτεί από εσάς η θρησκεία σας είναι γεμάτη από την επιθυμία σας για εκδίκηση! Μόνο οι ζηλόφθονες γκρινιάζουν!

Βλέπουμε τη ζήλεια σας και ντρεπόμαστε για σας, από τη στιγμή που πολλοί είστε ακόμη, εξ αίματος, αδέλφια μας.

Κάποτε, ήταν ντροπή το να είσαι χριστιανός. Μα τότε, αρχίσατε να κατακτάτε τις μάζες, κι έτσι, καταφέρατε να ανατρέψετε την κατάσταση, καθιστώντας την αρετή κάτι το άθλιο. Στη συνέχεια, μας βαφτίσατε «αλλόκοτους» και μας ονομάσατε «παγανιστές».

Παραμείναμε «αλλόκοτοι», παρά τις προσβολές σας!

Δεν θα γίνουμε ποτέ μια μάζα ή ένα κοπάδι.

Γνωρίζετε ότι υπάρχουν πολλοί ανάμεσά σας που είναι «αλλόκοτοι», όπως κι εμείς;

Γιατί δεν πετάτε μακριά τα κουρέλια του ζητιάνου που καλύπτουν τα αρχοντικά ρούχα του ανδρισμού σας;

Ντρέπεστε να είστε «αλλόκοτοι»;

Φοβάστε μη σας πουν «παγανιστές»;

Όταν εσείς, οι χριστιανοί, σταματήσετε να θάβετε τον Θεό σας στον ουρανό, ελάτε σε μας· εμείς, οι παγανιστές, θα σας δείξουμε ξανά τον Θεό.

Και μη νομίζετε, χριστιανοί, ότι σας υπολογίζουμε. Ζυγιζόμαστε σιωπηλά – μα δε ζυγιζόμαστε με ψεύτικα σταθμά. Δεν εξαπατούμε τον Θεό μέσα μας, διότι τότε, θα εξαπατούσαμε τους ίδιους μας τους εαυτούς. Κι έτσι όπως ζυγιζόμαστε με έναν δίκαιο τρόπο, έτσι λοιπόν, θα πρέπει να υπολογίσουμε ώστε να κριθούν δίκαια οι ψυχές μας από τον Θεό. Βλέπετε, εμείς δεν μετανοούμε, διότι δεν έχουμε να μετανοήσουμε για τίποτα – οι αξίες μας δεν στερούνται τίποτα.

Διατηρήσαμε και προστατεύσαμε ολόκληρη την αξία μας.

Και τώρα, ζυγιστείτε εσείς!

Και όταν θα έχετε ζυγιστεί, υπολογιστεί και αξιολογηθεί, ρωτήστε το φθονερό πνεύμα σας πόσα έχετε απωλέσει.

Εκείνος που δεν έχει απωλέσει τίποτα από την αξία του, είναι μη-φθονερός και δίχως μίσος απέναντι σε μας, τους παγανιστές.

Ο μικρός άνθρωπος μισεί οτιδήποτε είναι ανώτερο από κείνον, ενώ ο σπουδαίος το θαυμάζει.

Ο μικρός άνθρωπος δείχνει συμπόνοια για οποιονδήποτε είναι από κάτω του, ενώ ο σπουδαίος άνθρωπος του δείχνει περιφρόνηση, αν αξίζει να περιφρονηθεί, διαφορετικά, τον βοηθάει να ανεβεί.

Εκεί, στην κούνια του, κείτεται ο υιός μου, ο οποίος προσπαθεί, βγάζοντας ήχους, να πλησιάσει προς τον τοίχο, προς τα πορτραίτα των προγόνων του.

Αυτό το μικρό, γελαστό πλάσμα, αυτή η πηγή ζωής, είναι η συνέχεια, το επόμενο βήμα του μέλλοντος της Φυλής μου.

Εγώ ήμουν το τελευταίο.

Εκείνος είναι το επόμενο. Πίσω μου, βλέπω την πορεία που χάραξε η Φυλή μου κατά τη διάρκεια των μακρινών χιλιετιών, μέχρις ότου αυτή η πορεία να θαμπώσει από το πέπλο του χρόνου. Μα οι γενιές που προηγήθηκαν των παλαιοτέρων στον τοίχο, υπήρξαν, κι αυτές, πραγματικές. Δεν γνωρίζω ολόκληρη την πορεία της Φυλής μου κατά τη ροή του χρόνου· γνωρίζω, όμως, ότι ζω και ότι είμαι ένας κρίκος σε μια αλυσίδα στην οποία – όσο ζουν οι άνθρωποι της Φυλής μου – κανένας κρίκος δεν θα πρέπει να σπάσει και να πέσει. Αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά, δεν θα υπήρχα καθόλου.

Εεδώ και πάρα πολλές γενιές, μεταλαμπαδεύεται στην οικογένειά μου ένα βιβλίο δεμένο με περγαμηνή. Το ανοίγω, και σε μια κιτρινισμένη σελίδα γράφω κάτι για τον υιό μου:

«Δεν είσαι ούτε σημερινός, ούτε χθεσινός. Η ηλικία σου είναι χιλίων παρελθοντικών και χιλίων μελλοντικών ετών.

Κατά τη διάρκεια των χιλίων ετών πριν από σένα, το Αίμα σου διατηρήθηκε αγνό, έτσι ώστε να είσαι αυτός που είσαι σήμερα.

Θα πρέπει λοιπόν, τώρα, να προφυλάξεις το Αίμα σου, ώστε όλες οι γενιές των επόμενων χιλίων ετών να σε τιμούν και να σε ευχαριστούν.»

Αυτό είναι το νόημα της ζωής: ο Θεός αφυπνίζεται στο Αίμα.

Μα ζει μόνο στο αγνό Αίμα.

Για ποιον έχω μιλήσει;

Για τους προγόνους μου;

Εκείνοι είναι μονάχα ένα σύμβολο ενός Λαού, του οποίου είμαι ένα ζωντανό κομμάτι.

Σε ποιον έχω μιλήσει;

Στον υιό μου;

Ο υιός μου είναι μονάχα ένα κομμάτι του Λαού μου.

Μέσα σου, κοιμάται η σοφία χιλιάδων γενεών.

Αφύπνισέ την και θα βρεις το κλειδί με το οποίο θα μπορέσεις να ανοίξεις τις πόρτες των βαθύτερων νοσταλγιών[10] σου.

---

[10] Σ.τ.Μτφ.: *Sehnsucht*, στο πρωτότυπο. Η λέξη είναι αδύνατον να μεταφραστεί σε άλλη γλώσσα, και οι πιο κοντινές λέξεις στη νέα ελληνική γλώσσα είναι οι λέξεις *νοσταλγία* και *λαχτάρα*. Ωστόσο, πρεσβεύει κάτι βαθύτερο, κάτι που δεν μπορεί να εξηγηθεί εύκολα με λόγια.

Μόνο εκείνος που σέβεται τον εαυτό του, αξίζει να είναι ένας άνδρας.

Μόνο εκείνος που κουβαλά το ζωντανό παρελθόν και μέλλον μέσα του, είναι ένας άνδρας – διότι μόνο εκείνος είναι ικανός να σταθεί πάνω από το σήμερα, πάνω από το τώρα.

Και μόνο εκείνος που είναι κύριος του παρόντος, είναι καλότυχος.

Διότι μόνο στον καλότυχο, βρίσκεται ο Θεός.

Έτσι μίλησε, η Φωνή των Προγόνων…

NORDLAND-BUCHEREI

